

na značky nezapsané použití ani principu stanoveného v § 9 známk. zák. pro známky registrované.

Na tomto názoru setrval nss i v případě daném, při čemž uvážil zejména, že právo známkové zásadně přiznává v § 2 a 13 zák. ochranu jen známkám zapsaným. S tohoto hlediska jest nutno ustanovení § 4 známk. novely pojímati v rámci platného práva známkového jen jako ustanovení výjimečné, které nepřipouští jakýkoliv extensivní výklad. Nss uvážil dále, že ani § 9 známk. zák. neprovádí do všech důsledků zásadu, že známka tkví na podniku, nýbrž že podle svého původního znění zachovával novému držiteli podniku jen možnost, dát si známku do tří měsíců na sebe přepsati. Podle novely z roku 1913 jest pak účinek převodu podniku — pro obor práva známkového — aspoň v případě, kdy nastala změna firmy, závislým na zápisu známky pro novou firmu Nelze míti za to, že by bylo ve shodě s duchem práva známkového, kdyby pro značky nezapsané byly s převodem podniku spojovány právní důsledky dalekosáhlejší než jaké nastávají, jde-li o známky zapsané, pokud zákon v tom směru takový úmysl výslovně nevyjádřil. Při tom nelze ani přehlédnouti, že § 4 odst. 2 známk. novely přiznává právo žaloby i proti nástupci držitele zapsané známky, pro nástupce majitele nezapsané značky však podobné výhrady nestanoví.

Rídě se všemi těmito úvahami, neshledal nss nezákonnost v tom, že žal. úřad zamítl žalobu st-lovu, opírající se jen o užívání značky jeho předchůdcem, a zamítl proto stížnost jeho jako neodůvodněnou, aniž měl příčiny vejíti na další její obsah.

Č. 6411.

Státní zaměstnanci: * Berní úředník VII. hodn. třídy, pensionovaný před účinností vl. nař. z 20. dubna 1920 č. 308 Sb., nemá nároku na titul »berního ředitele ve výslužbě.«

(Nález ze dne 18. března 1927 č. 10.295/26).

V ě c: Rudolf L. v P. proti ministerstvu financí stran přiznání titulu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad žádosti st-le za přiznání titulu »berního ředitele v. v.«, jelikož nař. vl. z 20. dubna 1920 č. 308 Sb., jímž byl zaveden titul berního ředitele pro berní úředníky v VII. hodn. třídě, se na st-le, který byl dekretem ze 7. srpna 1912 přeložen do trvalé výslužby, nevztahuje.

Stížnost do tohoto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

Jest sice pravda, jak st-l vytýká, že vl. nař. z 20. dubna 1920 č. 308 Sb., zavádějíc pro berní úředníky VII. hodn. třídy titul berního ředitele, praví zcela všeobecně, že berním úředníkům VII. hodn. třídy stát. úředníků náleží titul »berní ředitel« a že nečiní výslovného rozdílu mezi úředníky činné služby a úředníky ve výslužbě, než z okolnosti této nemohou býti vyvozovány důsledky, ke kterým dospívá st-l, že totiž nárok na uvedený titul přísluší i ber. úředníkům VII. hodn. třídy ve výslužbě.

O právu úředníka na úřední titul jedná § 40 služ. pragm., jenž přes-

ně rozlišuje úředníka v činné službě od úředníka mimo službu a ve výslužbě, užívaje o kategorii první označení »úředník«, o kategorii druhé pak označení »úředník mimo službu nebo ve výslužbě« a určuje práva obou kategorií na úřední titul odlišným způsobem. Jestliže tedy v normách, jež vydány jsou po služ. pragmatice mají za předmět úpravu úř. titulů, přiznává se nárok na nový úřední titul určitým osobám, osoby tyto pak označeny jsou výrazem »úředník«, nemůže býti vzhledem k nomenklatuře § 40 služ. pragmat. nejmenší pochybnosti o tom, že osobami těmi rozuměti jest pouze úředníky činné služby. Přiznává-li tedy cit. vl. nař. č. 308/20 titul »berní ředitel« ber. úředníkům VII. hodn. třídy, jest právě z toho, že užito bylo výrazu »úředník«, patrné, že nárok na tento nový titul přísluší jen úředníkům činné služby, kdežto úředníkům mimo službu a ve výslužbě mohl by nárok ten příslušet pouze tenkrát, kdyby i kategorie těchto osob byly jako oprávněné v nařízení tom jmenovány.

Nemůže tedy st-1 z cit. vl. nař. dovozovati pro sebe žádných nároků na přiznání titulu zde dekretovaného, a mohl by pak nároku toho nabýti jen tenkrát, kdyby z § 40 služ. pragmat. bylo možno dovoditi, že i úředníkům ve výslužbě vzhází nárok na udělení titulu, jenž pro kategorii úředníků v činné službě právní normou nově se zavádí. Toho však st-1 ve stížnosti nedovozuje a vzhledem k okolnosti, že posl. odst. cit. §u 40 přiznává úředníkům ve výslužbě jen právo na další používání jejich titulu, získaného ve smyslu odstavců předcházejících, právem by ani dovozovati nemohl.

Č. 6412.

Státní zaměstnanci. — Obecní notáři (Slovensko): * Při započtení předchozí služby notářské dle § 2. vl. nař. č. 573/1920 může předpisů zák. z 18. prosince 1919 č. 25 Sb. z r. 1920 býti použito jen potud, aby bylo zjištěno, jakou započítatelnou dobu by měl obecní resp. obvodní notář k 1. září 1919 (nikoli však k některému termínu pozdějšímu).

(Nález ze dne 19. března 1927 č. 17.709/26).

V ě c: Stanislav St. v B. proti ministerstvu vnitra stran propočtení služební doby.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud se jím st-1 ke dni 31. prosince 1925 zařazuje do požitků X/1 hodn. třídy, se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. výnosem byl st-1 jmenován definitivně do XI. hodn. třídy ve stavu ob. a ok. notářů na Slov. s účinností od 31. prosince 1925. Současně byly mu na základě zák. č. 211/20 a § 2 vl. nař. č. 573/20 ke dni def. jmenování, t. j. ke dni 31. prosince 1925 upraveny služ. požitky. — — —

Proti tomuto rozhodnutí brojí stížnost toliko v jediném směru. Uznávajíc, že zjištění celkové započítatelné služ. doby ke dni 31. prosince 1925 v trvání 11 roků, 2 měsíců, 17 dnů odpovídá úplně skutečnosti, namítá stížnost jen tolik, že st-1 vzhledem k postupovým lhůtám stano-